పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

"చింటూ" కథ

-42-

"మా అమ్మ కొయేటు నుంచి వస్తోందోచ్. నాకు బోలెడు బొమ్మలు, బట్టలు, చాక్‌లెట్లు తెస్తుందోచ్" సంతోషంగా మెరిసే కళ్ళతో చెపుతున్నాడు చింటూ. రెండు నెలలు శెలవులు ఇండియాలో గడపడానికి వాళ్ళమ్మ కువైట్ నుండి వస్తోందని వాడికి తెలిసినప్పటినుండీ వాడి ఆనందాన్ని, ఉత్సాహాన్ని ఎవరూ ఆపలేక పోతున్నారు. స్కూల్లో పిల్లలకి, టీచర్లకి కాక వీధిలో వుండేవారికందరికీ కూడా పదేపదే వాళ్ళమ్మ గురించి చెపుతూ హుషారుగా తిరుగుతున్నాడు. వాడికిప్పుడు ఆరేళ్ళు. దాదాపు మూడేళ్ళ క్రితం ఊహ తెలిసే వయసులో వాళ్ళమ్మ జయలక్ష్మి విమానంలో కూర్చుని ఎగిరి కువైటు దేశానికి వెళ్ళిపోయింది. ఎంతగానో తనని ప్రేమించే అమ్మ, ఎన్నడూ ఒక గంట సేపయినా తనని విడిచి పెట్టని అమ్మ, ఈరోజు తాను ఏడుస్తున్నా వద్దని వారిస్తున్నా.. ఎందుకు అంత దూరం వెళ్ళిపోయిందో వాడికి అర్థం కాలేదు. వెళ్ళేటపుడు చేతులతో అమ్మ కాళ్ళను చుట్టుకుని దారికి అడ్డం పడుతున్నా కూడా ఆమె తన ప్రయాణాన్నీ ఆపుకోలేదు. తన బాధను ఏడుపును చూసి అమ్మ వెళ్ళకుండా ఆగిపోతుందని వాడు భావించాడు కానీ అలాంటిదేమీ జరగలేదు.

"అమ్మా.. నువు లేకపోతే అన్నం తినలేను, ఆడుకోలేను, చదువుకోలేను, ఏడుస్తాను" అని చెపుతున్నా అమ్మ వినిపించుకోలేదు. వెళ్ళేముందు కాసేపు తనని కౌగిలించుకుని బుగ్గలపై ముద్దులు పెట్టి వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా ఎయిర్‌పోర్టు లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. తనకేమో ఏడుపు ఆగలేదు. అప్పుడే ఎయిర్ పోర్టులోపలికి వెళ్ళి అమ్మ వెళ్ళే ఫ్లయిట్‌ని పట్టి వెళ్ళకుండా ఆపేయాలనిపించింది. అలాగే అమ్మ వెంటపడి వెనకాల లోపలికి పరిగెత్తుతుంటే అమ్మమ్మ, మామయ్య గట్టిగా పట్టుకుని ఆపేసారు. అమ్మకు తనకంటే కూడా ఆ కువైట్ అంటేనే ఇష్టమని అపుడనిపించింది. రాత్రిళ్ళు నిద్రలో మెలుకువ వచ్చినపుడల్లా "అమ్మా ఎక్కడికెళ్ళావు? " అంటూ పక్కన తడుముకునేవాడు. ఎందుకో తెలియని భయం వేసి ప్రక్కంతా తడిపేసేవాడు. చల్లగా తగిలిన తడికి అమ్మమ్మ లేచి 'రేయ్ మూడేళ్ళ పిల్లోడివయ్యావు ఇంకా నిద్రలో ఒంటికి పోస్తావేంట్రా? ' అని విసుక్కునేది. అపుడు అమ్మ గుర్తొచ్చి ఏడిస్తే 'రేయ్ ఆపు నీ ఏడుపు. రెండేళ్ళ తరువాత మీ అమ్మ వస్తుందిలే. అపుడు అక్కడ్నించి బ్యాగు నిండా నీకు బొమ్మలు, చాక్లెట్లు తెసుందిలే. మీ అమ్మ వచ్చేంత వరకు నువు బడికెళ్ళి బాగా చదువుకోవాలి. అర్థమయిందా? లేకపోతే నీకు దెబ్బలు పడతాయి" అంటూ బెదిరించేది.

అమ్మ పెట్టే గోరుముద్దలు తింటూ ఆమె ప్రక్కన పడుకోవాల్సిన తను ఎందుకు అమ్మమ్మ దగ్గర వుండాలో అర్థమయ్యేదికాదు. అందరికీ అమ్మా నాన్నలు వున్నారు. కానీ తనకు నాన్నకూడా లేడు. తను అమ్మ కడుపులో వుండగానే సారాయి త్రాగి జబ్బుచేసి తొందరగా చచ్చిపోయాడంట. మరి నాన్నకూడా లేని తనను నిరంకుశంగా వదిలేసి వెళ్ళిపోయిన అమ్మంటే ఆ వయసులోనే కాస్త విముఖత ఏర్పడింది.

మొదట్లో కువైట్‌కి వెళ్ళాక వారానికి రెండుసార్లు ఫోను చేసేది. అక్కడ పని చాలా కష్టంగా వుందని, అక్కడవాళ్ళు మాట్లాడే అరబిక్ భాష ఇంకా తనకు అర్థం కావడం లేదనీ, అవన్నీ నేర్చుకుంటున్నాననీ చెప్పేది. రెండేళ్ళు పూర్తి అవగానే ఇంటికి వచ్చేస్తానని అంతవరకు చింటూ బాగా చదువుకోవాలని చెప్పేది.

ఎంత చెప్పినా, ఎన్ని బొమ్మలు తెస్తానన్నాకూడా.. అమ్మ దగ్గర వుంటే చాలనిపించేది. అవేవీ అక్కరలేదనిపించేది. ఎపుడూ అమ్మను ఆమె చల్లటి నవ్వును ఆ ప్రేమను గుర్తుచేసుకునేవాడు. ఆమె ఒడిలోని వెచ్చదనం కరువయి పోయిందని కలవరపడేవాడు. ఎన్ని వున్నా చుట్టూ ఎందరున్నా అమ్మ దగ్గర లేకపోతే అంతా శూన్యంగా అనిపించేది. అమ్మా నాన్నలతో ఆనందంగా తుళ్ళుతూ గడిపే తోటి పిల్లలను చూస్తే అకారణంగా ద్వేషం కలిగేది. తనుకూడా వారిలాగే అమ్మానాన్నల చేతుల్ని పట్టుకుని గంతులు వేయాలని అనిపించేది. ఎందుకు తనకింత శిక్షో ఆ పసిమనసుకు అర్థం అయేది కాదు. ఎపుడూ అమ్మగురించే ఆలోచిస్తూ దిగులుగా వుండేవాడు. స్కూల్లో కూడా డల్‌గా వుంటున్నాడని ఏదీ నేర్చుకోవడానికి ఆసక్తిని చూపించడంలేదని టీచర్లు అమ్మమ్మకి కంప్లైంట్ చేస్తున్నారు.

ఒక ఆదివారం రోజున ఫోను చేసిన జయలక్ష్మికి వాళ్ళమ్మ ఇలా చెప్పింది. "పిల్లవాడు అమ్మా అమ్మా అని నిన్నే కలవరిస్తున్నాడు. వీడిని బుజ్జగించడం. అన్నం తినిపించి బడికి పంపించడం నావల్ల కావడంలేదు. నా ఆరోగ్యం కూడా అంతంత మాత్రంగానే వుంది. నువు వెళ్ళి రెండేళ్ళు దాటింది కదా. ఇక ఇంటికి వచ్చి అందరినీ చూసి మరలా వెళ్ళు. కనీసం వీడు నిన్ను చూసి మాములు మనిషి అవుతాడు అని."

అలాగే ఇదిగో వస్తున్నా.. అదిగో వస్తున్నానంటూ.. మూడేళ్ళకాలం గడిపేసి ఇపుడు వీలు చూసుకుని ఇండియాకు వస్తోంది జయలక్ష్మి.

అమ్మ వచ్చేరోజున ఉత్సాహంగా తయారయి అమ్మమ్మతోపాటు కలిసి ఎయిర్ పోర్టుకు వెళ్ళాడు చింటూ.

ఎయిర్ పోర్టు లోపలినుండి బయటికి వచ్చే అమ్మకోసం వళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకుని ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తున్నాడు వాడు.

నుదుటి పైకి పడేలా కత్తిరించుకున్న వెంట్రుకలను ఓ చేత్తో స్టయిల్‌గా సర్దుకుంటూ భుజానికి హ్యాండ్ బ్యాగు ఒకటి తగిలించుకుని నవ్వుతూ బయటికి వచ్చింది జయలక్ష్మి.

అదిగో అమ్మ.. అమ్మే.. సందేహం లేదు మూడేళ్ళ తరువాత అమ్మను చూడగానే సంతోషం పట్టలేక పరిగెత్తుకుంటూ ముందుకు వెళ్ళి అమ్మ కాళ్ళను పెనవేసుకున్నాడు చింటూ.

"నా బట్టలు నలిగిపోతాయిరా చింటూ. కాస్త దూరంగా నిలబడి మాట్లాడు" అంటూ వాడిని చేత్తో పక్కకు నెట్టింది జయలక్ష్మి. అమ్మ ప్రవర్తనతో వాడి పసిహృదయం చివుక్కుమంది.

ఇంతలో అమ్మమ్మ "సామాన్లు ఎక్కడే? ఎన్ని బ్యాగులు తీసుకొచ్చావు" అని అడిగింది. అదిగో ఆ ట్రాలీలో వున్న మూడు సూట్‌కేసులూ మనవే అంటూ వెనుకగా వున్న ఒక ట్రాలీని చూపించింది.

"అవునా! మంచిది. మరి ఆట్రాలీని తోసుకుంటూ వచ్చిన అతను ఎవరు? " ఆసక్తిగా ప్రశ్నించింది అమ్మమ్మ.

"ఆయనపేరు రాజు. నాకు మంచి ఫ్రెండ్ కువైట్ దేశంలో నేను కష్టంలో వున్నప్పుడు. వీసా, అక్కామాల్లాంటి విషయాల్లో ఎంతో సహాయం చేసాడు నన్ను విడవకుండా కనిపెట్టుకుని వుంటాడు. నా పనులన్నీ ఆయనే చేస్తాడు. " అని చెపుతూ అతనివైపు చూసి నవ్వింది. అపుడు అతడు అక్కడనుంచి కదిలి వచ్చి జయలక్ష్మి పక్కన నిలబడ్డాడు. అందరూ కలిసి ఎయిర్‌పోర్టు బయటికి వచ్చారు. అమ్మమ్మ చేయి పట్టుకుని ముందుగా చింటూ నడుస్తుంటే.. జయలక్ష్మి అతనూ కలిసి ట్రోలీని, పట్టి తోసుకుంటూ మాటలతో, నవ్వులతో బయటికి వచ్చారు. తరువాత భోజనం చేయడానికి రెస్టారెంటుకు వెళ్ళారు అక్కడ - "రేయ్ చింటూ ఈయన రాజు అంకుల్ నీకోసం చాక్లెట్లు తెచ్చారు. ఆయన్ని నువు అంకుల్ అని పిలవాలి" అంటూ అతన్ని చింటూకు పరిచయం చేసింది జయలక్ష్మి.

అలాగే అన్నట్లుగా తలవూపాడు చింటూ. వాళ్ళిద్దరూ కలిసి అటువైపు కూర్చుంటే అమ్మమ్మతో కలిసి ఇటువైపు కూర్చున్నాడు చింటూ. వాడికి అమ్మ ఒడిలో కూర్చుని ఎన్నో కబుర్లు చెప్పాలని వుంది. కానీ ఆమె వీడిని పట్టించుకునే పరిస్థితిలో లేదు. రాజు అంకుల్‌తో మాట్లాడుతూ అతనికి కొసరి కొసరి ఒడ్డిస్తూ వుంది. వాడికి ఏదో జరగరానిది జరుగుతున్నట్లుగా, తెలియని కలవరంగానూ, భయంగానూ అనిపించింది.

గతనెల రోజులుగా అమ్మ వస్తోందని ఎంతగా సంతోషపడ్డాడో, మరెంతగా ఎదురు చూసాడో? కానీ ఇప్పుడు అమ్మ ప్రవర్తన వాడిని చాలా బాధపెడుతోంది. తన అమ్మను ఆ రాజు అంకుల్ లాక్కుని సంతోషాన్ని తననుండి దూరం చేసి అతను ఆ ఆనందాన్ని పొందుతున్నట్లుగా అనిపించి దిగులుపడ్డాడు చింటూ.

భోంచేసాక ఆ అంకుల్ తన బ్యాగును తెరిచి చాక్లెట్లు తీసి చింటూకు ఇవ్వబోతుంటే ఎందుకో అవి చేదుమాత్రల్లా అనిపించి వెంటనే వద్దు అన్నాడు వాడు.

"తప్పు అలా అనకూడదు. అంకుల్ నీకోసం కువైట్ నుండి తీసుకుని వచ్చాడు. ఆయన మనకి పరాయివాడు కాదు. ఆయన ఇచ్చినవి నువు తీసుకోవాలి. ఆయనని అంకుల్ అని నవ్వు పిలవాలి అర్థమయిందా?" కొంచెం కోపంగా చెప్పింది జయలక్ష్మి. ఇక తప్పదన్నట్లుగా అలాగే అంటూ ఇబ్బందిగా ఆ చాక్లెట్లని అందుకున్నాడు వాడు. ఇంటికి వచ్చాక అమ్మ తన హ్యాండు బ్యాగు తెరిచి "అమ్మా.. ఇదిగో ఈ నెక్లెస్ సెట్ చూడు ఎంత బావుందో? మొత్తం చెవి కమ్మలతో కలిసి 80 గ్రాములు. పోయిన నెలలో నా పుట్టిన రోజుకి బహుమతిగా ఆయన ఈసెట్‌ను 'డమాస్' లో నాకు కొన్నాడు. ఇదిగో నీకోసం ఈ జపాన్ చీర కొన్నాడు. చూడు బట్ట ఎంత బావుందో" అంటూ వాళ్ళమ్మకి అందించింది. అమ్మమ్మ వాటినన్నింటినీ చూసి మురిసిపోయింది"

"ఓహో అవునా.. అబ్బ నెక్లెస్ డిజైన్ చాలా బావుంది. మిద్దింటి రాజ్యలక్ష్మి కూడా కొయేటు నుండి నెక్లెస్ తెచ్చుకుంది. కానీ అది దీనంత బాలేదు. పల్చగా రేకులాగా వుంది. అక్కడ కువైట్‌లో అల్లుడు డబ్బు బానే సంపాదిస్తున్నాడనుకుంటా. 80గ్రాముల నెక్లెస్ ఎంతయిందో? బానేకొని పెట్టాడులే" అంది సంతోషంగా అమ్మమ్మ.

"ఈయనకి అక్కడ కువైట్‌లో (కద్దామా) పనిమనుషులను సప్లై చేసే ఆఫీసు వుంది. ఇక్కడి వాళ్ళకి వీసాలు పంపించడం కూడా చేస్తారు. బోలెడు ఆదాయం వుంటుంది. చాలా సంపాదించారు. నాకు ఆయన పరిచయం కలగడం అదృష్టమే" అంది జయలక్ష్మి మెళ్ళో నెక్లెస్‌ను వేసుకుంటూ.

"సరే అల్లుడికి రాత్రికి చికెన్ వండుతాను, ఇంకా ఏమేం కావాలో అడుగు" అంది అమ్మమ్మ.

"వద్దమ్మా. ఆయన ఇపుడే బయలుదేరి వాళ్ళ ఊరికి వెళ్ళిపోతున్నాడు అక్కడ ఇంట్లో భార్య పిల్లలు ఈయన కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు కదా? " అంది జయలక్ష్మి.

"అవునా, ఏవూరు అతనిది? ఎంతమంది పిల్లలు?" ఆరాగా అడిగింది అమ్మమ్మ.

"ఇద్దరు పిల్లలు. ఇద్దరూ కూతుర్లే. కొడుకు కావాలని ఈయనకి చాలా కోరిక. కానీ పెళ్ళాం రోగిష్టిది. ఎపుడూ ఏదో ఒక రోగం అని చెప్పి ఆసుపత్రుల చుట్టూ తిరుగుతూ వుంటుంది. ఈయన ఆమెకి ఎంత డబ్బు కావాలంటే అంత పంపిస్తావుంటాడు. కడప సెంటర్‌లో షాపింగ్ కాంప్లెక్స్ కట్టారు. నాలుగు ఇళ్ళు, ఐదారు స్థలాలు వున్నాయి. పెళ్ళానికి ఏదీ తక్కువకాకుండా చూసుకుంటారు. వడ్డాణంతో సహా దాదాపు 2 కేజీల బంగారాన్ని ఆమెకు కొనిపెట్టారు కానీ ఏం లాభం? పెళ్ళాంతో ఈయనకి ఏ సుఖమూ లేదు. ఈయన మొదట నన్ను చూసినపుడు నాకు పెళ్ళే కాలేదని, పిల్లోడు పుట్టలేదని అనుకున్నాడంట. నేను కూడా రెండేళ్ళపాటు ఆ విషయమేమీ చెప్పలేదు. ఇపుడే ఇక్కడికి వచ్చేముందే చింటూ గురించి నిజం చెప్పాను.

'అవునా! నీకు ఆరేళ్ళ కొడుకున్నాడా! నమ్మలేకుండా వున్నాను. నువు ఇంకా పెళ్ళికాని ఇరవై ఏళ్ళ పిల్లలాగే వున్నావే అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు. '' పక్కనే ఆరేళ్ళ కొడుకు వున్నాడని తన మాటలన్నీ వింటున్నాడనే ధ్యాస కూడా ఆమెకు లేకపోయింది. మరి ఇవన్నీ ఆ పసిమనసుపై ఏ ప్రభావాన్ని చూపిస్తాయో కాలమే నిర్ణయించాలి.

''ఏమో మగవాళ్ళ మాటల్ని అంత తొందరగా నమ్మమాకు. నీ జాగ్రత్తలో నువు వుండు. ఏ పని చేసినా నీకు లాభం వుండే పని మాత్రమే చెయ్యి. చీరలు, నగలు ఎందుకు గానీ ఇక్కడ నీకోసం ఒక ఇల్లు కట్టించమని మెల్లగా అడిగి చూడు. దీపం వుండగానే ఇల్లు చక్కబెట్టుకోవాలి. తెలిసిందా'' అంటూ హితబోధ చేసింది అమ్మమ్మ.

ఊహ తెలిసిన చింటూకి వాళ్ళిద్దరి మాటలూ, ఉద్దేశ్యాలు అర్ధమయ్యేసరికి అమ్మ మీద బాగా కోపం వచ్చేసింది. ఆవిడమీదే కాదు ఆమెను ప్రోత్సహిస్తున్న అమ్మమ్మ మీద కూడా.

రాజు అంకుల్ నాల్రోజుల్లో మరలా వస్తానంటూ ఆ సాయంత్రమే వాళ్ళ ఊరికి వెళ్ళాడు. అతను వెళుతుంటే చింటూ సంతోషించాడు. ఇకనైనా అమ్మ తనను దగ్గరకు తీసుకుని కబుర్లు చెపుతూ కాలం గడుపుతుందని వాడు భావించాడు. కానీ అలా జరగలేదు.

ఆ నాలుగు రోజులూ కువైట్ నుండి తెచ్చిన సామాన్లు సర్దుకుంటూ, ఆయన వచ్చాక ఆయనతో కలిసి అక్కడికెళ్ళాలి, ఆ పని చెయ్యాలి, ఆయనకు అది ఇష్టం, ఈ పని ఇష్టం లేదు అని అతని గురించే ఆలోచిస్తూ అతనికి ఇష్టమైనవి సమకూర్చుకుంటూ కాలం గడిపింది. అనుకున్నట్లుగానే నాల్రోజుల్లో రాజు అంకుల్ కడపనుండి వచ్చేసాడు. ''లక్ష్మీ వారం రోజులు ఇక్కడే వుంటాను. ఇపుడు మీకు ఇష్టం వచ్చినట్లు వండిపెట్టండి తింటాను'' అన్నాడు హాల్లో వున్న నవారు మంచం మీద పడుకుంటూ.

అతను వచ్చినప్పటినుండీ అతని చుట్టూ తిరగడం, ఏంకావాలో అడిగి అందించడం, ప్రక్కన కూర్చుని కబుర్లు చెప్పడం సాయంత్రం పూట బైక్ మీద కూర్చుని షికార్లు తిరిగి రావడం చేస్తోంది జయలక్ష్మి. అమ్మమ్మే చింటూను కాస్త పట్టించుకుంటోంది గానీ జయలక్ష్మికి వాడితో కనీసం కాసేపు మాట్లాడటానికి కూడా టైము దొరకలేదు. ఇరుగు పొరుగు వారు కూడా ఇవన్నీ చూసి చెవులు కొరుక్కోవడం ప్రారంభించారు. ఎదురింటి మంగత్త అయితే దారిన వెళ్ళే చింటూను దగ్గరికి పిలిచి ''ఏరా చింటూ మీ ఇంట్లో వుంటూ మీ అమ్మను బైకులో తిప్పుతున్నాడే అతను ఎవరు? మీకు ఏమవుతాడు? మీ అమ్మను గానీ మరలా పెళ్ళిచేసుకుంటాడా ఏమిటి? '' అంటూ ప్రశ్నలతో చంపేసింది. చింటూకు ఏం జవాబు చెప్పాలో అర్ధంకాలేదు. తెలియని సిగ్గుగా అనిపించింది.

ఆ రోజు అమ్మ, అంకుల్ కలిసి సినిమాకు వెళ్ళాలని బయలుదేరుతున్నారు. జపాన్ సిల్క్ చీర కట్టుకుని ఎత్తు చెప్పులు వేసుకుని సెంటు రాసుకుంటూ హడావిడిగా వుంది జయలక్ష్మి. అదసలే మహేష్ బాబు సినిమా. మహేష్‌బాబంటే వాడికి చాలా ఇష్టం. అమ్మ కువైట్‌నుండి వస్తే టౌనుకెళ్ళి ఆ సినిమా చూడాలని వాడు ఆశగా అమ్మకోసం ఎదురుచూసాడు. ఇపుడు తీరా అమ్మ ఆ అంకుల్‌తో కలిసి బయలుదేరుతుంటే వాడికి ఏడుపు ముంచుకొచ్చింది. ఆ అంకుల్ అనేవాడు లేకపోతే అమ్మ తనని అమితంగా ప్రేమించేది. అంకుల్ వల్లే తాను అమ్మ ప్రేమకు దూరమయ్యాడు అనే సంగతి వాడికి అర్ధం అయింది. తలుపు మూలనవున్న కర్రను తీసుకుని ఆ అంకుల్‌ను చితక్కొట్టాలనిపించింది. కోపాన్ని అణచుకోలేక అక్కడే హాల్లో వున్న అలమారలోని గాజుగ్లాసులను క్రిందకి నెట్టేసాడు. గ్లాసులు పగిలిన శబ్దం వినడంతో అమ్మ, అమ్మమ్మ అక్కడికి పరిగెత్తుకొచ్చారు. వారిని చూసిన చింటూగాడు భయపడి ఆ కంగారులో గాజుపెంకులపై కాలువేసాడు. అంతే వాడి పాదాలు రక్తంతో నిండిపోయాయి. గ్లాసులు పగలగొట్టాడనే కోపంతో వాడిని కొట్టాలని ముందుకు వచ్చింది జయలక్ష్మి. రక్తంతో తడిసిన వాడి పాదాలు చూసిన అమ్మమ్మ కొట్టొద్దని జయలక్ష్మిని వారించింది.

''అయ్యో ఇప్పుడెలా? సినిమాకు వెళ్ళాలని బయలుదేరాం. వీడు వెళ్ళనిచ్చేట్లుగా లేడే బాగా అల్లరి అయ్యాడు. వీడికి భయం పెట్టాలి'' అంటూ తలపట్టుకుని సోఫాలో కూర్చుండిపోయింది జయలక్ష్మి.

అంతలో రాజు అంకుల్ కలగజేసుకుని "సరే అయిందేదో అయింది. ముందు వీడిని హాస్పిటల్‌కు తీసుకెళ్ళి డాక్టరుకు చూపించి తరువాత సినిమాకు వెళదాం పద" అంటూ జయలక్ష్మిని చేయిపట్టి పైకి లేవదీసాడు. "అమ్మమ్మ" చింటూ కాళ్ళకి టవల్ చుట్టి జాగ్రత్తగా బైక్ మీద ఇద్దరిమధ్యలో కూర్చుండబెట్టింది. దారంతా జయలక్ష్మి విసుగుతో గొణుక్కుంటూనే వుంది. తన సంతోషాన్ని పాడుచేసిన చింటూను తిడుతూనే వుంది. మొదట డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళి వాడి పాదాలకు కట్టు కట్టించి తరువాత ముగ్గురూ సినిమాకు బయలుదేరారు.

అమ్మ ఎప్పుడూ ఆ అంకుల్ పక్కలో కూర్చోవడం, అతనితో మాట్లాడుతూ గడపడం చింటూకు ఎంతమాత్రం నచ్చడంలేదు. అందుకే సినిమాలో వారిద్దరి మధ్యలో కూర్చుంటానని మారాం చేసాడు. జయలక్ష్మి ఒప్పుకోలేదు. "అబ్బ నీతో చచ్చిపోతున్నానురా. నా ప్రాణానికి సుఖంలేకుండా పోతోంది" అంటూ వీపు మీద ఒక దెబ్బవేసి తనకు ఇవతలగా వాడిని కూర్చోబెట్టింది. చింటూకు ఉక్రోషం ముంచుకొచ్చింది. కానీ ఏమీ చేయలేని అసహాయతతో కన్నీళ్ళు కార్చుకుంటూ అలాగే కూర్చున్నాడు. కానీ జయలక్ష్మి మాత్రం అవతలవైపున వున్న అంకుల్ భుజం మీదికి ఒరిగిపోయి నవ్వుకుంటూ సినిమా చూస్తోంది. తెరపైన మహేష్‌బాబును చూస్తూ కొద్దిసేపు తన దుఃఖాన్ని మరచిపోయాడు చింటూ.

రెండు నెలల శెలవులు అవగానే తిరిగి కువైట్‌కి వెళ్ళడానికి సిద్ధపడసాగింది జయలక్ష్మి. పాస్‌పోర్టు, టిక్కెట్టులాంటి ముఖ్యమైనవన్నీ తన హాండుబ్యాగులో వుంచుకుంది. పాస్‌పోర్టును చూసిన చింటూకి అదేంటో అర్థం కాలేదు. "అమ్మా ఇదేంటి?" అని అడిగాడు.

"దీన్ని పాస్‌పోర్టు అంటారు. వీసా టిక్కెట్లతోపాటు విదేశాలకు వెళ్ళేవాళ్ళు దీన్ని తమతోపాటు వుంచుకోవాలి. ఇది లేకపోతే ఫ్లయిట్ ఎక్కనివ్వరు. తిరిగి వెనక్కి ఇంటికి పంపేస్తారు" అంటూ వివరించింది జయలక్ష్మి.

"ఓహో అలాగా" అన్నాడు చింటూ. ఎంటనే వాడి చిన్న బుర్రలో ఎన్నో ప్లానులు వచ్చి చేరుకున్నాయి. తనని విడిచి ఆ అంకుల్‌తో వెళ్ళిపోయే అమ్మను ఆపాలంటే అదొక్కటే మార్గం అని తన మనసులో నిశ్చయించుకున్నాడు వాడు.

ఆ మధ్యాహ్నం భోజనాలు చేసి అందరూ కాసేపు కునుకు తీసారు. బయట వెనుకవైపు నీళ్ళు కాచడానికి వెలిగించిన కట్టెల పొయ్యిలో ఇంకా నిప్పులు పూర్తిగా ఆరలేదు.

నిద్రలో వున్న అమ్మను చూసి మెల్లగా ఆమె హ్యాండుబ్యాగులోనుండి పాస్‌పోర్టును చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. వెనుకవైపు కెళ్ళి పొయ్యిలోని నిప్పుల్లో పాస్‌పోర్టును వేసి కిందవున్న కట్టెల్ని దానిపైకి ఎగదోసాడు వాడు. నిముషంలో కాలి నల్లగా బూడిదలా మారిపోయింది ఆ పాస్‌పోర్ట్. అది చూసి చాలా సంతోషంగా అనిపించింది చింటూకి. ఇక అమ్మ కొయేటుకి వెళ్ళలేదు. ఇక్కడే తన దగ్గరే వుండిపోతుంది అని లోపల సంతోషిస్తూ వుండిపోయాడు వాడు.

ఆ సాయంత్రానికి అంకుల్ కడపనుండి వచ్చేసాడు. అమ్మ అంకుల్ కలిసి కారులో చెన్నైకి బయలుదేరారు. "చింటూ జాగ్రత్త నాన్నా బాగా చదువుకో. అమ్మమ్మ మాట విని వేళకు అన్నం తిను" అంటూ అమ్మ జాగ్రత్తలు చెపుతుంటే నవ్వుతూ అలాగే అన్నట్లుగా తల వూగించాడు వాడు. చెన్నై ఎయిర్‌పోర్టు కెళ్ళిన అమ్మ పాస్‌పోర్టు లేకపోవడంతో తిరిగి ఇంటికి వచ్చేస్తుందని వాడికి తెలుసు కాబట్టి అమ్మ వెళ్ళిపోతోందని వాడు బాధపడలేదు. బయలుదేరేముందు బ్యాగులన్నీ కారులో పెడుతూ "అన్నీ సర్దుకున్నావా? మన పాస్‌పోర్టులు, టిక్కెట్లు బ్యాగులో జాగ్రత్తగా పెట్టుకున్నావా?" అంటూ అంకుల్ జయలక్ష్మిని అడిగాడు.

"ఆ.. సర్దేసాను. అన్నీ వున్నాయి" అంటూ జవాబిచ్చింది జయలక్ష్మి.

మరుసటి రోజు ఉదయాన్నే అమ్మకు బదులుగా అంకుల్ ఇంటికి వచ్చాడు. అంకుల్‌ను చూసిన చింటూ ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అత్తగారూ నా పాస్‌పోర్టు టిక్కెట్టు మీ అమ్మాయి దగ్గరే వుంచాను. అవన్నీ హ్యాండ్ బ్యాగులో జాగ్రత్తగా సర్దిపెట్టాను అంటోంది. కానీ తీరా ఎయిర్ పోర్టులోకి వెళ్ళాక నా పాస్‌పోర్టు కనబడలేదు. అన్ని బ్యాగులూ వెదికాం. ఎక్కడా లేదు. ఇక వేరే మార్గం లేక జయలక్ష్మిని మాత్రం విమానం ఎక్కించి నేను తిరిగి ఇంటికి వచ్చేసాను. మీరొకసారి ఇల్లంతా వెదికి చూడండి. నా పాస్‌పోర్ట్ ఇక్కడే ఎక్కడో టేబుల్ సొరుగుల్లోనో అలమార్లలోనో వుండేవుంటుంది. దానికి రెక్కలొచ్చి గాల్లో ఎగిరెళ్ళిపోదుకదా. మీరు వెదికి చూడండి. దొరికిన వెంటనే రేపటి ఫ్లైయిట్‌కి నేను వేరే టిక్కెట్టు కొనుక్కుని వెళ్ళిపోవాలి. పాపం జయలక్ష్మి చాలా బాధపడుతూ ఒక్కటే ఫ్లైయిట్ ఎక్కి వెళ్ళిపోయింది" అంటూ అలసటగా కుర్చీలో కూర్చున్నాడు రాజు.

అంకుల్ మాటలు విన్న అమ్మమ్మ కంగారు పడిపోయింది. వెంటనే నడుం వంచి పాస్‌పోర్టు కోసం ఇల్లంతా వెదకడం మొదలు పెట్టింది. ఆమె కష్టపడి వెదకడం చూసిన చింటూకి అయ్యో పాపం అమ్మమ్మ అనిపించింది. వెంటనే నిజం చెప్పేద్దామా అనిపించింది కానీ కొడతారేమో అని భయపడి నోటిలో కొచ్చిన మాటను బలవంతంగా ఆపుకున్నాడు.

ఎంత వెదికినా పాస్‌పోర్టు దొరకనే లేదు. అసలు అది వుంటేకదా దొరకడానికి. "ఇప్పుడెలా? వెంటనే వెళ్ళకపోతే అక్కడ బిజినెస్ దెబ్బతింటుంది. ఇక్కడ ఎంబసీకి వెళ్ళి క్రొత్త పాస్‌పోర్టుకు అప్లై చేసుకుని తెచ్చుకోవడానికి ఎన్ని రోజులు పడుతుందో" అంటూ తలపట్టుకున్నాడు రాజు అంకుల్.

అతని బాధ చూసిన చింటూ సంతోషపడ్డాడు. మరుసటి రోజు అంకుల్ నిరాశగా వాళ్ళ యింటికి వెళ్ళిపోయాడు. ప్రక్కింటి ఆంటీ వచ్చి "ఏరా చింటూ మీ అమ్మ ఆ రాజుని వుంచుకుందా? పెళ్ళి చేసుకుంటుందా? అతను బాగా డబ్బున్నవాడంట కదా? మీ అమ్మ బాగానే కూడబెడుతుందిలేరా" అంటూ హేళనగా నవ్వేసరికి చింటూకి చాలా అవమానంగా అనిపించింది.

దాదాపు నెలరోజులు పట్టింది రాజుకు క్రొత్త పాస్‌పోర్ట్ రావడానికి, దానిలో మరలా వీసా స్టాంపింగ్లు అన్నీ పడటానికి. అన్ని రోజులూ అక్కడ జయలక్ష్మి, ఇక్కడ రాజు అంకుల్ బాధపడుతూ కాలం గడిపారు. చింటూ ఒక్కడే వీళ్ళకి తగిన శాస్తి జరిగిందని మనసులో ఆనందించాడు. అమ్మ పైనా ఆ రాజు అంకుల్ పైనా ఏదో తెలియని కసి, ద్వేషం ఆ పసిహృదయంలో పేరుకు పోయాయి. పెరిగి పెద్దవాడయితే అమ్మను కాకపోయినా ఆ అంకుల్‌ని బాగా చితగ్గొట్టాలని వాడు మనసులో నిర్ణయించుకున్నాడు.

Post your comments

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)